

OKULUMU

SEVİYORUM

AREL EĞİTİM KURUMLARI

AYLIK ANASINIFI DERGİSİ

SAYI: 92

2013

İÇİNDEKİLER

AİLE İÇİNDE TUTUMLAR	2
OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE DAVRANIŞ BOZUKLUKLARI VE NEDENLERİ	5
ÇOCUKLARDA YEME BOZUKLUKLARI	7
EL-GÖZ KOORDİNASYONU VE ÇOCUK RESMİNİN GELİŞİM AŞAMALRI	11
OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE SEVGİ VE KARARLILIĞIN ÖNEMİ	14

AREL Eğitim Kurumları

Merkez Mah. Hacı Arif Bey Sk. No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) Faks: (0212) 550 77 82

e-posta: arel@arel.k12.tr

Okulumu Seviyorum Dergisi - 2013

Yayın Kurulu: Rehberlik Servisi

AİLE İÇİNDE TUTUMLAR

KAYNAK

- Çocuk, Ergen ve Anne-Baba, Yayına Hazırlayan: Gül Şendil, 2003
- Ana-Baba ve Çocuk, Haluk Yavuzer, Remzi Kitabevi, 2007

Anne-babanın çocukla olan etkileşimi, çocuğun fiziksel, duygusal, sosyal ve zihinsel gelişimi ile kişiliğinin ortaya çıkmasının yapı taşlarını oluşturmaktadır. Ne kadar çok anne-baba varsa o kadar çok çocuk yetiştirme biçimi vardır.

Bunlardan bazıları:

- Aşırı koruyucu ve müdahaleci tutum
- Aşırı otoriter ve baskıcı tutum
- İzin verici tutum
- Demokratik anne-baba tutumu

AŞIRI KORUYUCU VE MÜDAHALECI TUTUM

Çocuklarına fazla sorumluluk veremezler, çünkü onların becerememesinden, yanlış yapmasından, dolayısıyla da zarar görmesinden korkarlar.

Çocuğun yapabileceği birçok şey büyükler tarafından yapılır. Çocukları iyi beslensin diye ağzına beslemekten, yetiştiremiyor ya da yoruluyor diye ev ödevini yapmaya, hatta ilerleyen zamanlarda evlenmiş çocuğunun ev yaşamını idare etmeye kadar uygun olmayan müdahaleler söz konusudur. Bu çocuklar, bu destekler olmaksızın birçok işlevi yerine getiremez hale gelmişlerdir.

Genellikle bu tür anne-babaların çocukları girişimci olmayan, korkak, çekingen, kendilerine güvensiz, daima bir başkasının desteğini arayan çocuklardır. Bu durum çocuğun özellikle sosyal ilişkilerde pasif olmasına sebep olur.

AŞIRI OTORİTER VE BASKICI TUTUM

Bu tutumun temel özelliği, çocuğa karşı gösterilen baskıdır. Hiçbir açıklama yapılmaksızın konulan kuralları vardır ve bu çocuklar bu kurallara koşulsuz olarak uymalıdır.

Sürekli bir değerlendirme, kontrol etme ve şekil vermeye çalışma vardır: **“Öyle yapılmaz...böyle yapılır...ne biçim oturuyorsun...”** gibi.

İstenmeyen davranışlar cezalandırılır. Bu ceza çoğu kez sözel olarak hakaretten, küçümsemeye, aşağılamaya, hatta dayağa kadar varabilir.

İletişimin tek yönlü oluşu ve baskıcı tutum, anne-baba-çocuk ilişkisindeki sevgi ve ilgiye dayalı ilişkiyi engelleyici olmaktadır. İlişkilerde daha çok korku ve kızgınlık duyguları egemendir.

Bu şekilde yetiştirilen çocuklar, duygu (özellikle de öfke ve kızgınlık duygularını) ve düşüncelerini kolay ifade edemeyen, otorite varlığında sinen, boyun eğen, ama otoritenin olmadığı yerlerde kurallara aykırı davranan kişilerdir. Kendilerinden güçlü kişilere karşı itaat davranışı gösterirken, kendinden güçsüzlere karşı saldırgan davranışlar sergilerler.

İZİN VERİCİ TUTUM

Bu tutumu benimsemiş anne-babaların en önemli özelliği, çocuklarını hiçbir şekilde denetlememeleri ve onların istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermeleridir. Bu çocukların yemek, uyku ve televizyon seyretme gibi davranışları tamamıyla onların isteğine göredir.

Aile içerisinde sorun olmayan bu davranışlar, toplumsal kuralların başladığı, okul, iş ve arkadaş ortamı gibi sosyal ortamlarda sorun olmaya başlar.

Bu şekilde yetiştirilen çocuklar, dış dünyada karşılaş-tıkları güçlüklerle başa çıkmakta zorlanırlar. Genellikle ya saldırgan davranışlar gösterir ya da uyum sağlamadıkları için diğerleri tarafından dışlanırlar. Engellenmeye, dolayısıyla arzu ve isteklerini kontrol etmeye alışmamış olmaları, konsantrasyon, sebatkarlık gibi özellikleri geliştirmelerini engeller.

Bu tutumu benimsemiş anne-babalar, çocuklarının her istediklerini yaptıkları halde nasıl olup da hala memnuniyetsiz olduklarını ya da derslerine ilgi göstermediklerini anlayamazlar. Oysaki çocuk isteklerini denetlemeyi öğrenmemiş olduğundan dikkat ve çaba gerektiren işlerden çabucak sıkılır. İstekleri geciktirmeyi, bazen de ertelemeyi öğrenmek, sabretmeyi ve zorluklar karşısında dayanıklı olmayı öğrenmenin temelleridir. Böyle yetiştirilen çocuk, evinin dışında, gerçek dünyada hemen her zaman bir takım güçlüklerle karşılaşacaktır.

Bu tutuma sahip anne-babalar çoğu kez çocukları okul çağına gelene kadar herhangi bir problem yaşamazlar. Okulla birlikte çatışmalar başlar.

Arkadaşlarıyla oyun oynarken sırasını beklemek, yenmek kadar yenilmeyi de kabul etmek, bir ders boyunca sabırla öğretmenin anlattıklarını dinlemek gibi durumlara hazırlıklı olmalıdır.

Bu çocuklar okulda başarısızlık yaşayabilirler. Çocuk artık anne-babanın başarı istekleri ile karşı karşıya-dır. Canı istemese bile ondan bazı görevleri yerine getirmesi beklenmektedir. Bu istekleri yerine getirmede-ği zamanlarda da çoğunlukla anne-babadan **“senin için her konuda fedakarlık yaptık, senden sade-ce okulda başarılı olmanı istiyoruz”** şeklinde bir tepki alırlar. Ama bu durum çocuğu daha da engelle-yici etki yapar. Çünkü o, başarı kazanması için gereken sabra, iç denetime ve disipline sahip değildir.

DEMOKRATİK ANNE-BABA TUTUMU

(Güven verici, destekleyici, hoşgörülü tutum)

Bu tutumu benimseyen anne-babalar, mantıklı açık-laması yapılan kurallara sahiptir ve çocuk bu kuralla-ra uyduğu sürece özgürdür. Kuralların çocuk tarafın-dan anlaşılmasını sağlamak ve bunları tutarlı bir şekil-de sürdürmek önemlidir.

Tutarlılık, çocukların neyi yapıp neyi yapamayacakları-nı öğrenmeleri bakımından önemlidir. Böylece çocuk bir yandan denetim duygusuna sahip olurken, diğer yandan da güven duygusunu yaşayacaktır.

Bu tutuma sahip anne-babalar, çocuklarını ayrı bir bi-rey olarak kabul edip bağımsız bir kişilik geliştirmele-rini teşvik ederler.

Karşılıksız sevgi gösterilmesi bu tutumun en temel özel-liklerindendir. Çocuk anne ve babanın sevgi ve deste-ğinden asla yoksun kalmayacağını bilir.

Aile içinde çocuğun fikirlerini açıkça ifade etmesi des-teklenir.

Anne-baba ve çocuk arasındaki paylaşım çok kuvvetli-dir. Çocuk kendisine değer verildiğini hisseder.

Anne-baba katı kurallar koymak yerine esnek davran-masını da bilirler.

Bu ortamda yetişen çocuklar doğal olarak küçük yaş-tan başlayarak sorumluluk almaya hazır hale gelirler. Çocuğun her yaşta alabileceği sorumluluk vardır ve bunu yerine getirmesi ondan beklenmelidir. 3 yaşında-ki bir çocuktan dışarıdan geldiğinde ayakkabısını yeri-ne kaldırması istenebilir. 8 yaşındaki bir çocuk yemek masasının toplanmasına yardım edebilir.

Başarısızlıkların cezalandırılması yerine başarıların ödül-lenirilmesi ön plandadır. Öncelikle olumlu davranışın

görülmesi ve sözelleştirilmesi çocuğun olumlu bir ben-lik duygusu geliştirmesini sağlar. Sevgiden mahrum bı-rakmak söz konusu değildir.

“Böyle yaparsan seni sevmem”

“Artık senin annen olmayacağım” gibi...

Bu tutum ile yetiştirilen çocuklar;

- Temel güven duyguları gelişmiş,
- Bağımsız,
- Fikirlerini serbestçe söyleyebilen,
- Girişimci,
- Sorumluluk alabilen,
- Okul başarıları yüksek çocuklardır.

“Çocuklar istediğiniz gibi değil, yetiştirdiğiniz gibi olur.”

Çocuk eğitiminde en önemli etken tutarlı dav-ranan anne babalardır.”

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE DAVRANIŞ BOZUKLUKLARI VE NEDENLERİ

KAYNAK

-Oktay,Ayla, "Çocuk Gelişiminde Ailedeki Disiplinin Yeri ve Önemi" Aile ve Çocuk Dergisi, 1982

-Oktay,Ayla, "Okul,Öğretmen ve Aile Açısından Okul Öncesi Eğitimin Temel Nitelikleri" Pembe Bağcık,1987

-Yavuzer,Haluk, Çocuk Psikolojisi. 1990

Davranış bozuklukları çocuğun çeşitli ruhsal ve bedensel nedenlere bağlı, iç çatışmalarını davranışlarına aktarması sonucu ortaya çıkar. Hırçnlık, sinirlilik, saldırganlık, inatçılık, yalan, çalma, küfür , uyku bozuklukları, parmak emme, idrar kaçırma, tikler... gibi davranışlar davranış bozukluklarına girer.

Bir çocuğun davranışının bozukluk sayılabilmesi için bazı ölçütler gerekir. Bu ölçütler:

Yaşa uygunluk:

Her gelişim döneminin kendine özgü davranışları vardır. Bu nedenle çocuğun içinde bulunduğu gelişim döneminin özelliklerini iyi bilmek gerekir.

Ör; 2 yaş çocuğu hareketlidir ve istenilen şeyi yapmaz. Bu yaşlarda çocuk, özerk bir birey olduğunu öğrenir. Kendisi istemeyince altının değiştirilmesini istemez, öpülmeyi reddeder.

3-5 yaş çocuğu ise dikkat çekmek ister. Hayal dünyası çok geniş olduğu için inanılmaz öyküler anlatabilir. Henüz yalanla yalan olmayı ayırt edemez. Bu nedenle bu yaşlardaki çocukların anlattıkları yalan olarak kabul edilmez.

Yoğunluk:

Bir davranışın bozukluk olarak kabul edilmesindeki 2. Ölçüt yoğunluktur. Ör; 5 yaş çocuğunda öfke ve huysuzluk doğalken, bu davranış başkasına fiziki zarar verme şekline dönüşürse, davranış bozukluğu kategorisine girer.

Süreklilik:

Çocuğun belirli bir davranış türünü ısrarlı bir biçimde ve uzun zaman devam ettirmesidir.

Cinsel rol beklentileri:

Erkeklerde kızlara oranla daha saldırgan olmaları beklenirken, davranışları ile erkeklere benzer saldırgan davranan kızların davranışları normalden sapan davranış kategorisine girer.

GENEL OLARAK DAVRANIŞ BOZUKLUKLARININ NEDENLERİ

Dikkat çekmek:

Çocuğa gerekli sevgi ve ilgi gösterilmediğinde ya da yeterli zaman ayrılmadığında dikkat çekmek için davranış bozukluklarına yönelir.

Yetersizlik:

Çocuğun kendine güvensiz olması davranış bozukluklarına neden olur. Anne-babanın aşırı koruyucu, hoşgörülü tutumu, gerektiğinden fazla özen gösterilmesi fazla kontrol anlamına gelir. Sonuçta çocuk diğer kimselere aşırı bağımlı, kendine güveni olmayan, duygusal olarak çabuk kırılan bir kişi olur. Bu durum çocuğun kendi kendisine yetmesine olanak vermez ve davranış bozukluklarına neden olur.

İntikam alma isteği:

Özellikle dayak yiyen, sevgi verilmeyen çocuk ana-babasından intikam almak ister. aşırı otoriter ve baskı-

cı tutum, katı disiplin ana-babaya karşı öfke ve nefret duygularının gelişmesine ve buna paralel olarak başkaldırıcı bir bireyin oluşmasına neden olur.

Davranış bozukluğu olan çocuklarla olumlu ilişki nasıl kurulur;

Azarlamak, bağırarak, vurmak, susturmak, tutarsız davranmak çocuğa saygısızlığın göstergesidir. Her çocuk ayrı bir birey olarak ele alınır, fikirleri sorulmalı ve fikirlerine saygı gösterilmelidir.

Çocukla ilgilenmek, zaman ayırmak gerekir. Birlikte geçirilecek zaman nicelik değil, nitelik olarak önemlidir. Birlikte çocuğun hoşlanacağı faaliyetler yapılabilir.

Çocuğun kendine güvenmesini istiyorsa önce anne-baba çocuğa güvenmelidir. Çocuğun çabasını övmeli ve yüreklendirmelidir. Cesaretlendirme çocuğun kendini değerli algılayabilmesi için çok önemlidir. Cesaretlendirme çocuğu olduğu gibi kabul edip, kendi olduğu için değer vermedir. Çocuğun kendini güvenli hissedebilmesi için, en azından sevildiğini bilmesi ve sevmesi gerekir.

Bebek doğduğu andan itibaren yemeye isteklidir. Fakat zaman içerisinde çeşitli sebeplerden bu durum bozulabilir ve beslenme sorun haline gelebilir. Özellikle sabırsız ve deneyimsiz ebeveynler ile endişeli, korkulu, otoriter ebeveynler durumu daha da zor hale getirebilirler. Başlangıçta önemsiz gibi görünen bu konu, önlem alınmadığı ya da yanlış müdahaleler yapıldığında ciddi bir sorun haline gelebilir.

Yeme problemi oluşmasına sebep olabilecek önemsiz görünen bazı nedenler; yemeğin çok hızlı yedirilmesi, yemek yenen ortamın rahatsız ve gürültülü olması, çocuğun sevmediği bir yemeğin zorla yedirilmesi olabilir. Bu sebeplerden en sık rastlanana ise çocuğa zorla yemek yedirilmesidir. Bu sebep, çocuğun yemeye karşı olumsuz bir tavır almasına sebep olur. Bu tavır çocuğun iştahsızlığından çok, istemediği bir şey yaptırılmasından kaynaklanmaktadır. Diğer bir neden ise tabağa çok fazla yemek konmasıdır. Porsiyonun büyük olmasıyla yemeğini bitiremeyen çocuk sürekli ısrara ve zorlamaya maruz kalmakta, bu yüzden yemek esnasında sürekli bir çekişme söz konusu olmaktadır. Çocuk hiçbir zaman yemeyi bitirmenin nasıl bir duygu olduğunu

öğrenememekte, bunu bir "başarı" olarak algılayamamakta ve hiçbir zaman bu başarıya ulaşamamaktadır.

İnsanlar duygu ve heyecanlarını çoğunlukla sindirim sistemi reaksiyonları ile gösterirler. Yetişkin karşısında zayıf ve kaygılı olan çocuk, istekleri yapılmadığında yetişkinin sevgisinin eksik olduğunu düşünür. Bu da yemek sorunu olarak ortaya çıkabilir. Yemek yememe "iştahsızlık" olarak değerlendirilebileceği gibi çoğunlukla bir davranış problemi olarak da değerlendirilebilir. İştahsız çocuğa annenin yemek yedirme çabaları ve çocuğun reddetmesi bir müddet sonra yemek problemine dönüşür. Anneler "iştahsızlık" problemine çözüm bulmaya çalışırken çocuk dikkatleri üzerine çekmenin önemli bir yolunu bulmuş olur. "Bir lokma yemek için bütün ev halkı peşinde dolaşmaktadır." Bir süre sonra çocuk yemek saatlerinin bu şekilde geçmesinden hoşlanmaya başlar. Bir müddet sonra da çocuk, biraz yemek yemesi için istediği her şeyi yemeye; istemediği hiç bir şeyi de yememeye başlar. İlerleyen zamanlarda da yediği her bir yemek için istediği ayrı bir ödülü almaya başlar.

Çocuğun az da olsa kilo kaybetmesi ve çeşitli gıdalardan belli ölçülerde almaması yine bazı annelerin kendi annelik becerilerini sorgulamalarına yol açabilir. Yemek sırasındaki nazlanmalardan yorgun düşen anneler giderek kendilerini beceriksiz, yetersiz anne olarak görerek, istemeden de olsa dizginleri çocuklarına teslim ederler. Artık hedef “yeter ki yesin”dir. Çocuğu televizyon seyredirken, resim yaparken, oyun oynarken ya da yerde yemek için tepinirken zorla yediren, elinde tabak veya çatala çocuğunun peşinden koşturan, yediğı taktirde oyuncağı alan, yalvaran, yemediğinde çok üzüldüğünü söyleyen, tehdit eden, her türlü kaprise boyun eğen anne sayısı az değildir.

Annenin yemek konusundaki aşırı duyarlılığı, bir yandan yemek yemeyi sorun haline getirir, öte yandan da anne-çocuk, anne-baba hatta aile-çocuk iletişimini zedeler. Sevmediğı yemeğı yemesi için ya da yeterli derecede yediğı halde, tabağını sıyırması için zorlanan çocukta yemeğe karşı olumsuz bir tutum meydana gelir. Bu olumsuzluğun temelinde istenmeyen bir şeyin zorla yaptırılması yatar. Çocuğu yemek yemesi için zorlamak, onda tam tersi bir tepkiye yol açar. Zorlama ne kadar sık tekrarlanırsa, çocuk annenin bu konudaki duyarlılığını ne kadar çabuk fark ederse yemek yemeğı o kadar şiddetle reddeder. Aynı çocuk okulda ya da yemeye karşı aşırı duyarlılığı olmayan bir başka yetişkinin yanında kendi kendine hiç sorun çıkarmadan yemek yiyebilir. Bu durum yemek yedirmekte zorlanan anneleri şaşırtır, hatta kızdırır. Yemek konusunu sürekli gündemde tutan, başkalarıyla da bu konuyu çocuğun önünde tartışan anneler, çocuğun yemek konusundaki zıtlaşmasını daha da arttırırlar. Çocuklarla asla ınatlaşmamak gerekir. Onlar anne babaları kadar yorgun ve sinirli olmadıklarından ve sadece o konuya odaklanabildiklerinden hep kazanırlar. Ancak tutarlı davranmayı beceren anne-babalar istediklerini yaptırmayı başarırlar.

Durumu dramatikleştirmeyin, kendinizi suçlamayın, kendinizi bir önceki kuşağın baskılarından koryun, kendi çocuğunun her şeyi yediğini iddia eden arkadaşlarınızı dinlemeyin, umudunuzu kaybetmeyin. Çocuk eğitiminde kalıplardan kaçının, birkaç öğün az yemekle, bir tek o gün sebze yememekle, bir gün et yememekle ya da süt içmemekle çocuğun kilo kaybedebileceğı ya da sağlıksız büyüye-

leceğı gibi yanlış bir saplantıdan kurtulun. Zorla yemek yedirme sonucu oluşacak kısır döngü içinde, çocukla aile arasında iletişimin bozulabileceğini ve sağlıksız beslenme ortamının çocukta öfke nöbetlerine sebep olabileceğini unutmayın. Yemek saatine yakın, benzer krizler yaşanacak stresle evde gergin bir hava eseceğini unutmayın, yemek saatlerini günün kabusu haline getirmeyin. Baskıyla, rüşvet ya da tehditle yemek yedirmek ne beden sağlığına, ne de ruh sağlığına yarar sağlayacaktır; tersine zararlı olacaktır.

Bütün gün yemek yemeyen çocuğunun en azından sütünü içiyor olması bazı anneler için en büyük teselli kaynağıdır. Ancak çocuk için en yararlı besinlerden biri olan süt, günde yarım litreden fazla içildiğinde, çocuğun diğer yiyeceklerle karşı iştahını yok edecektir. Yemek yemese de, istediğı kadar süt içebileceğini bilen çocuk, istemediklerini yememekte direnmeye devam edecektir.

ÇATIŞMALARI ENGELLEMENİN YOLLARI

- Çocuk kaşığı tutup ağzına götürmeyi başardığı andan itibaren (yaklaşık 1-5 yaş) yiyebilir kendi kendine yemesi için teşvik edin. 2-2.5 yaşından başlayarak kendi sandalyesinde, kendi derin tabağında, döke saça da olsa bütün yemeğini kendi kendine yemesine fırsat verin. Bunun için gerekli olan sabrı gösterin.
- Yemek ortamının sakin, keyifli, stressiz olmasına özen gösterin. Aile üyelerinin aynı sofrayı paylaşmasını sağlayın; yemek saatinde olmuyorsa en azından meyve saatinde beraber olmaya özen gösterin. Televizyonun kapalı olmasına ve tüm ailenin bir arada olabildiğı bu zamanın günlük olayların paylaşıldığı, duygu ve düşüncelerin aktarıldığı bir sohbet havasında geçmesine özen gösterin.
- Kendi kendine yemek alışkanlığını oturtmak için, büyük bir tabağa çok az miktarda yemek koyun; hem tabağındaki yemek miktarı çocuğun gözünü korkutmamış olacak, hem de çocuk tabağındakini yiyip bitirmiş olmanın keyfini yaşayacaktır. Sofrada sevdiği türden yemeğın bulunmasına dikkat edin. Çocuğa bu alışkanlığı kazandırdıktan sonra, sevdiği yiyeceklerle beraber yemesi gereken diğer yiyeceklerden de tabağına koyun ve bunları yemediğı takdirde sevdiği yiyeceklerden kesinlikle daha fazla vermeyin.

Bir süre sonra karnını doyurması için diğer yiyeceklerden de denemesi gerektiğini öğrenecektir. Tüm bunları yaparken oldukça sakin bir ses tonuyla yumuşak bir yaklaşım sergileyin. Çocuğunuzun kendi tabağına istediği kadar yiyeceği koymasına izin verin.

- Sofraya gelmek istemeyen çocukla güç mücadelesine girmekten kaçınin, televizyondaki program bitince ya da saat çalınca sofraya oturulacağını ona anlatın. O sofraya gelse de gelmese de siz yemeğinize devam edin. Bitirdikten sonra ya da saptadığınız bir süreden sonra sofrayı kaldırın. Zamanında gelemiyorsa bir sonraki sefer için yüreklendirin ve bir sonraki öğüne kadar farklı bir yiyecek vermeyin.
- Yemek yerken onun tabağıyla ilgilenmemeye hatta ona bakmamaya özen gösterin. Yediğinde yemediğinden daha çok ilgi göreceğini öğretmek için daha önce yemediği herhangi bir şeyi yediğinde ya da tabağındakini bitirdiğinde onu yüreklendirin, yemediğinde veya az yediğinde onunla ilgilenmeyin.
- Okul öncesi çocukların zevklerinin bir gecede değişebileceğini, çocuğun bir gün favorisi olan bir yiyeceği ertesi gün geri çevirebileceği gerçeğini doğal karşılayın. Yiyecekleri zaman zaman seçmesine izin verin. Yeni besini çocuk açken ve az miktarda verin. Çocukta herhangi bir olumsuz tepki görül-

mezse miktarı arttırın. Yeni bir besine alıştıktan birkaç gün sonra yeni bir besin deneyin. Daha az sevdiği yiyecekleri farklı şekillerde hazırlayın. Her yeni yemekten mutlaka bir kaşık tatmasına çaba gösterin ancak tattıktan sonra hiç hoşlanmadığı bir yiyecekte ısrarlı davranmayın. Gerçekten sevmediği bu yemekler sunulduğunda kibarca reddetmesini öğretin. Ayrıca alerjisi olduğu yemekleri kararlılıkla reddetmesi gerektiğini de öğretin.

- Belli bir gün yemek listesini onun hazırlamasına izin verin. Sizin hazırladığınız birkaç seçeneekli bir listeden onun seçmesine izin verin.
- Çocuğunuzun öğünlerde yemek yemeye alıştırmak, yemek saati kavramını yerleştirin. Böylece vücudu ona yemek yeme zamanının geldiğini söyleyecektir. Öğün aralarında verilen abur cuburu kısıtlayın, her an ağzına bir şey tıkıştırmaktan vazgeçin, sevdiği çikolatayı öğün sonralarına saklayın.
- Siz de öğün atlamadan, masa başında ve sağlıklı yiyecekler yiyerek ona örnek olun.
- Çocuğunuzun alışverişi, planlamaya, sofraya hazırlamaya ve servise yardıma teşvik edin. Çocuk hazır olur olmaz onu bekletmeden hemen yemek koymaya özen gösterin.

- Damak zevkinin zamanla değiştiğini unutmayın. Çocukların çoğu büyüdükçe yeni lezzetler denemeye ve eskiden reddettiklerini tatmaya başlarlar. Sabırlı olun.
- Çocuğunuzun aç olup olmadığını iyi gözlemleyin. Küçük çocuklar, sadece acıktıklarında yeme eğiliminde olurlar. Eğer çocuğunuz aç değilse, yemek ya da atıştırma birşeyler yedirme konusunda onu zorlamayın.
- Serinkanlı olun: Çocuğunuz yemeğini yemediği için sizin mutsuz olduğunuzu hissederse, yemek yedirme süreci irade savaşına dönüşür. Tehditler ve cezalar, savaş sadece uzatır.
- Bir gözünüz saatin üzerinde olsun. Yemeklerden en az bir saat önce meyve suyu ya da atıştırma içecekleri engelleyin. Eğer çocuğunuz masaya aç gelirse, yemek yemek için daha fazla motive olabilir.
- Çok fazla yemesini beklemeyin. 2 yaşından sonra, gelişimin yavaşlaması genellikle çocuğun iştahını da azaltır. Yalnızca birkaç ısıklık bile, çocuğunuzun kendisini tok hissetmesini sağlayabilir.
- Sıvı kalori alımını sınırlayın. Az yağlı ya da yağsız süt ürünleri ve yüzde yüz meyve suları sağlıklı bir beslenmenin önemli parçalarıdır. Ancak, çocuğunuz bunlarla midesini doldurduğunda, yemek ve atıştırma için midesinde yer kalmaz.
- Yeni yiyecekler konusunda sabırlı olun. Küçük çocuklar sıklıkla yeni yiyeceklere dokunmak ve onları koklamak ve hatta ağızlarına küçük bir parça atıp sonra onu geri almak isterler. İlk ısırığını almadan önce, bunları yapmasına izin vermeniz işinizi kolaylaştırabilir.
- Akşam yemeğinde kahvaltı yapın. Tahılların ya da peynir, zeytinin sadece kahvaltı için olduğunu kim söylüyor? Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri arasındaki fark çocuğunuzda kaybolabilir.
- Yemek yemeyi eğlenceli hale geterin. Brokoli ve diğer sebzeleri en sevdiği sos ya da terbiye ile sunabilirsiniz. Yiyecekleri kurabiye kesiciyle farklı şekillerde kesebilirsiniz.
- Çocuğunuzdan yardım alın. Markette, meyveleri, sebzeleri ve diğer sağlıklı gıdaları seçerken yardımını isteyin. Çocuğunuzun yemek istemediği bir

gıdayı satın almayın. Evde, sebzeleri yıkamak, masayı hazırlamak için onu cesaretlendirin.

- İyi bir örnek hazırlayın. Siz farklı sağlıklı gıdalar yerseniz, çocuğunuz da sizi örnek alıp yiyecektir.
- Makarna sosuna küçük küçük kesilmiş brokoli ya da yeşil biber atın, meyve dilimlerinin üstünü tahılla kaplayın ya da çorbasına veya yemeğine rendelenmiş kabak ve havuç karıştırın.
- Ayrı ayrı verin. Eğer çocuğunuz farklı malzemeleri bir arada yemeyi sevmiyorsa, gıdaları karıştırmayın. Sandviç garnitürlerini ekmeğin dışına koyun ya da salata, yemek ya da kızgın yağda pişenleri ayrı ayrı servis yapın.
- Rutine bağlı kalın. Yemekleri ve atıştırma içecekleri her gün aynı saatlerde vermeye çalışın. Eğer mutfak diğer zamanlarda çocuğunuz için kapalıysa, çocuğunuz önüne sunulan yemeği ve atıştırma içeceği daha rahat yer.
- Dikkatini çekecek şeyleri en aza indirin. Yemek süresince televizyonu kapatın, masada kitap ya da oyuncakların olmasına izin vermeyin.
- Tatlıyı ödül olarak önermeyin. Bu sadece çocuğunuzun tatlıya olan isteğini artırır. Haftada bir ya da iki geceyi tatlı gecesi olarak belirleyin ve haftanın geri kalanında tatlı vermeyin. Ya da bugünlerde tatlı yerine yoğurt, meyve veya diğer sağlıklı seçenekler önerin.
- Bazı yemek tercihlerine bağlı kalmasını bekleyin. Çocuklar olgunlaşana kadar, yiyecekler hakkında daha az seçici olma eğilimindedir. Herkesin yemek tercihleri vardır. Çocuğunuzun her şeyi sevmesini beklemeyin.

Bu önerileri uygulamaya karar verdiğinizde her konuda olduğu gibi burada da kararlı davranmak yani geri adım atmamak çok önemlidir. Bir süre kararlı davrandıktan sonra pes edip çocuğun kaprisine boyun eğmek işinizi zorlaştıracak, yemek alışkanlığının yerleşmesini geciktirecektir. Kararlı davranmak, sakin olmak ve çocuğun yemek sorununu umursamıyor görünmek ise yemek saatlerini kabus olmaktan kurtaracaktır. Çocuğunuzun yemek yeme alışkanlığı bir gecede değişmeyecektir. Fakat, her gün atacağınız küçük adımlar, ömür boyu sağlıklı yemek yemesine yardımcı olacaktır.

EL-GÖZ KOORDİNASYONU VE ÇOCUK RESMİNİN GELİŞİM AŞAMALARI

KAYNAK

- Çocuk Resimlerinin Dili, Ali Çankırılı, Zafer Yayınları, 2011.
- Resimleriyle Çocuk, Haluk Yavuzer, Remzi Kitabevi, 2011.

Çocuğun bedensel ve zihinsel gelişimine paralel olarak sanat faaliyetlerinde de belirgin bir değişim söz konusudur. Kâğıda yapılan ilk işaret ve çizgi, giderek birer sanat evresine dönüşerek ergenlik dönemine kadar gelişimini sürdürür.

Çocuklar büyüdükçe resimleri daha ayrıntılı, daha oranlı ve daha gerçekçi olur. Bu gelişimde çocuğun yaşının ilerlemesiyle el, göz koordinasyonunun artmasının etkisi büyüktür.

El-Göz Koordinasyonu:

Görme duyusu ile dış uyarıcıları algılama ve ayırt etme, daha önceden öğrendiklerini hatırlama ve tanıma, bedenın gerekli kısımlarının hareketiyle uyarıcıya tepki gösterme yeteneğidir.

Gören bir kimse bir eşyayı tuttuğu zaman elleri onun görme duyusuyla yönetilmiş olur.

Her hareketin başarıyla uygulanması göz ve motor fonksiyonlarının kusursuz koordinasyonunu gerektirir. Çocuğa kalem verilerek büyük bir kâğıdı karalaması istendiğinde bu tür çalışmalarda çocuk elinin hareketini gözü ile takip edebilmelidir.

El-göz koordinasyonu

Çocuğun;

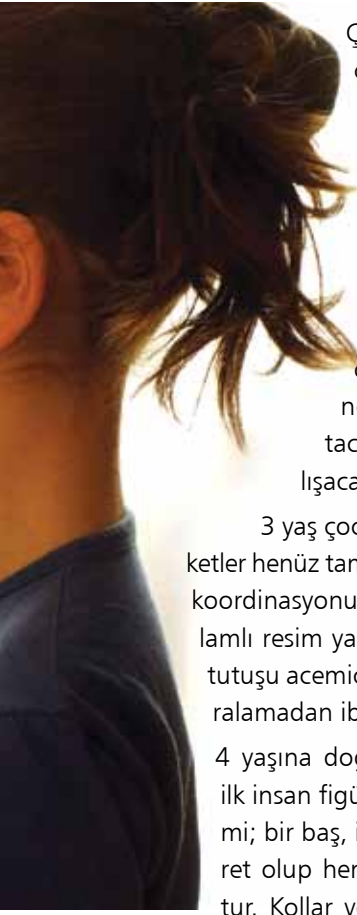
- Resim yapmasında,
- Yazı yazmasında,
- Elle yapılan çalışmalarında,
- Oyun ve denge hareketleride,
- Sosyal gelişiminde etkilidir.

Çocuk resmindeki gelişimi beş evrede ele almak mümkündür:

- 1-Karalama Dönemi (2-4 yaş)
- 2-Şema Öncesi Dönem (4-7 yaş)
- 3-Şematik dönem (7-9 yaş)
- 4-Gerçekçilik Dönemi (9-12 yaş)
- 5-Görünürde Doğalcılık Dönemi (12-14 yaş)

Karalama Dönemi:

Çocuk başlangıçta ne mesafeyi, ne yapacağı resmin temelini, ne de sağ ve solunu göz önünde bulundurur. Karalama döneminden önce çocuk, bir eşyanın üzerine ıslak parmağıyla çizdiği veya kum üzerinde arkasından bir sopa çekerek yürüdüğünde meydana gelen çizgileri tren ya da ray olarak isimlendirir. Kâğıt üzerinde ilk karalamaları yaptığı zaman da kalemin izini tren ya da yol olarak adlandırır. Çocuk grafik anlatışlara başlar. Anlatırken çizer, çizerken anlatır. Düzgün bir şekilde çizilmesi zor olan hikâyesinin bazı ayrıntılarını kısa karalamalarla işaret etmek ona yeterli gelir. Çocuğa göre çizmek elin hareketlerini kâğıda dökmektir. Eli amaçsız bir şekilde kâğıdın üzerinde dolaşırken çizgiler bırakır. Çocuk oluşan çizgileri görür ve onların yaratıcısı olduğunu anlar. Başlangıçta rastlantısal olan bu yaratıcı güç, zamanla yeniden canlandırılmak istenen bir zevkin kaynağı olur.

Çocuğun eline kalem alıp çizmeye başlaması için kalemle tanışması ve kalemin ne işe yaradığını görmesi gerekir. 1.5-2 yaşındaki bir çocuk her şeyi avuç içiyle kavramaya alıştığı için kalemi yetişkinler gibi 3 parmağıyla tutamaz. O, kalemi de diğer nesneleri tuttuğu gibi tutacak; o haliyle çizmeye çalışacaktır.

3 yaş çocuğunda ince motor hareketler henüz tam gelişmediğinden “el, göz koordinasyonu” sağlanamaz. Çocuk, anlamlı resim yapamaz. Bu yüzden kalem tutuşu acemice, çizgileri de rastgele karalamadan ibarettir.

4 yaşına doğru çocuğun çizgilerinde ilk insan figürü ortaya çıkar. İnsan resmi; bir baş, iki kol ve iki bacadan ibaret olup henüz boyun ve gövde yoktur. Kollar ve bacaklar başın iki tarafından çıkar. Gözler ve ağız eğri çizgilerden ibarettir.

lerden ibarettir.

Şema Öncesi Dönem:

Şema öncesi evresinde çocuk, canlandırmak istediği obje ya da kavramla ilişki kurma kaygısını yaşamaya başlar. Bu yeni resimler sadece çocuk için değil, anne-baba ve öğretmen için de önemlidir. Artık ellerinde çocuğun düşünme sürecinin somut bir kaydı bulunabilmektedir.

Genelde 4 yaş civarındaki çocuklar oldukça tanımlanabilecek biçimler çizmeye başlar. Fakat yine de çizdiğinin ne olduğunu kesin olarak söylemek oldukça zordur. Ancak 5 yaşlarında; çizdiği insanlar, evler ya da ağaçlar tanınmaya başlanır. Çocuk 6 yaşına geldiğinde de biçimler ve şekiller konulu olmaya başlar. Bu dönemde çocuk resimleri hayallerle doludur. Vücut oranları gerçek dışıdır, çizgisel perspektif yoktur. Bu dönemde dairesel ve uzunlamasına çizgilerin biçimlenmeye başladığı görülür. 5-6 yaşlarında çocuk kendi duygu ve düşüncelerini resim yoluyla ifade

etmeye başlar. En sevdiği konu, insan figürüdür. 5 yaş çocuklarının çoğunluğu bir kafa ve gövde çizerler. Kafada gözler, bir burun ve bir ağız olur. Kollar ve bacaklar artık gövdeden çıkar. İlerleyen her yaşla boyun, parmaklar, kulaklar gibi özellikler çocuğun resmine eklenir. Gövdenin çeşitli kısımları arasındaki oran değişir. 5 yaşındaki bir çocuk daha büyük bir çocuğa oranla genellikle daha büyük bir kafa çizer. Yaş ile birlikte kalem kontrolü de gelişir ve bu gelişim çizim kalitesini de etkiler.

5 yaş çocuğunun çizdiği insan figüründe yüzde mimik ve duygusallık yoktur. 5 yaştan sonra çizilen insan figüründe baş, boyunla gövdeye bağlanmıştır. Yüz figüründe mimik ve duygusallık görülür. Çizimlerde renk tercihleri görülür. Bu tercihler çocuğun sıkıntılarını, korkularını, sevincini, mutluluğunu yansıtmaktadır. İnsan figürünü ön planda tuttuğu için evden iki üç kat büyüklükte çizebilir.

5 yaş karşı cinsin fark ve merak edildiği yaştır. Oyuncaklar ve oyunlar cinsiyete uygun seçilir. Çizimlerde seçicilik görülür. Erkek çocukları genellikle erkek resimleri, kızlar kız resimleri çizerler.

6 yaş çocuğu karşı cinsin tamamen farkındadır. Aradaki farklılıklardan dolayı karşı cinsle iyi anlaşacağından emin değildir. Karşı cinsten uzak durmayı, kendi cinsiyeliyle oyun kurmayı tercih eder. Kendi cinsiyeliyle özdeşleşir.

Çocuk 6 yaşına yaklaştıkça resimlerindeki oranlar daha gerçekçi bir hal almaktadır. Mekân içinde nesneleri yerleştirmesinde bir ilerleme göze çarpar. Ayrıntılar çoğalır. Figürler artık sayfanın çevresinde değil bir merkez etrafında toplanmaktadır. Aynı zamanda figürler yer çizgisi dediğimiz alttaki çizgi üzerine daha anlamlı biçimde dizilir.

Şema öncesi dönemde çocuklar genellikle yaptıkları resimleri göstermek ve açıklamak arzusundadırlar. Çocukla sağlıklı bir iletişim kuran ve onu iyi gözlemleyen bir yetişkin; çocuğun düşünceleri, ilgileri ve faaliyetlerinin anlamı hakkında pek çok şey öğrenebilir. Çocukların çizimlerinin gerçek anlamda değerlendirilebilmesi için çizimlerin bilişsel, sosyal, duygusal ve güdüsel yönlerinin birlikte ele alınması gerekmektedir.

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE SEVGİ VE KARARLILIĞIN ÖNEMİ

KAYNAK

Oktay,Ayla, "Çocuk Gelişiminde Ailedeki Disiplinin Yeri ve Önemi" Aile ve Çocuk Dergisi, 1982

Oktay,Ayla, "Okul,Öğretmen ve Aile Açısından Okul Öncesi Eğitimin Temel Nitelikleri" Pembe Bağcık, 1987

Yavuzer,Haluk, Çocuk Psikolojisi. 1990

İnsan yavrusunun dünyaya gelişini izleyen ilk yılda ki gerçekten olağanüstü sayılabilecek gelişmesi, birinci yaşın sonunda çocuğun dış dünyayı tanınması için ona hareket imkanı sağlayan yürümeyi gerçekleştirebilmesine imkan verir. İki yaşında buna eklenen konuşma, artık iletişimi yalnızca hareketlerle değil, sözler aracılığı ile de kurabilmesini sağlar. Böylece yeni doğmuş bir bebeği diğer yetişkinlere olan bağımlılıktan kurtaran iki temel beceri, yürüme ve konuşma çocuğun gelişmesi ile birlikte her gün biraz daha mükemmelleşir.

İkinci yaşın sonunda çocuk, önceki iki yaşta kazanmaya başladığı tüm becerilerini tekrarlayarak geliş-

tirir ve her geçen gün daha iyi, daha başarılı olmaya başlar. Artık kendi kendine yemeğini yemeye, kendi kendine yürümeye ve arabasının içinde oturmakta onu itmeye heveslidir. Duygusal yönden annesine bağımlı olan 2 yaş çocuğu sadece annesinin değil çevresindeki tüm yetişkinlerin de dikkatini çekmek için çaba sarfeder.

ÜÇ YAŞ:

İki yıl boyunca dilde büyük ilerleme kaydeden çocuk, bu yaşta ortalama olarak 200 kelimelik bir söz dağarcığına sahipken, 3 yaşta bilgisi 1000 kelimeye ulaşır.

Uyku uyumak ve temizlik alışkanlıkları bu yaşta artık büyük ölçüde kazanılmış olmakla birlikte uyumadan önce anne-baba veya sevdiği bir yetişkinle birlikte olması, kendisine anlatılan bir masal veya çok sevdiği oyuncaklarını yanına alması onun uykuya dalışını rahatlıkla gerçekleştirmesine yardımcı olabilir. Tuvalet eğitimi 3. Ve 4. Yaş dönemlerinde artık tamamlanmıştır. Bazı ufak tefek kazalara rağmen çocuk özellikle gündüzleri tuvalet ihtiyaçlarını büyük ölçüde başarabilir. Bu yaş grubundaki çocuklar son derece benmerkezcilerdir ve çoğunlukla kendi başlarına oynamayı sürdürürler. Diğer çocuklarla beraber olmakla birlikte bu yaşın ilk yarısında eğer bir grup içerisinde büyütülmemişlerse, diğer çocukları birey olarak kabul etmekte zorluk çekerler.

Dil, hareket ve toplumsal gelişim yönünden büyük ilerleme gösteren 3 yaş çocuğu zengin bir hayal gücüne sahiptir. Bu yaştaki çocuk yetişkinlerle birlikte olmaktan hoşlandığı halde zaman zaman yetişkine karşı olumsuz tepkide gösterebilir. "hayır" kelimesinin yetişkinler tarafından en çok duyulduğu dönemdir.

DÖRT YAŞ

Dört yaşına gelen çocuk artık üç yaşında olduğundan daha sakin, daha uyumlu ve hareketlerini kolaylıkla kontrol edebilecek durumdadır.

Artık sürekli gözetim altında tutulan bir bebek değil, kendi kendine hareket edebilen, konuşup soru sorabilen, kendisi hakkında bilgi verebilen bir varlıktır. Hareket yönünden oldukça önemli gelişmeler gösteren 4 yaş çocuğu artık rahatça koşmayı, zıpla-

mayı, elini ve parmaklarını kullanmayı da başarabilir. Kağıt-kalem-fırça ve boyalar bir önceki yaş döneminden daha ustaca kullanılmaya başlanmıştır. Henüz resmi ile gerçek nesne arasında büyük bir benzerlik bulunmasa da, çocuk yaptığıının ne olduğunu anlatması istendiğinde çizdiği resimlere kendince bir anlam verir.

Dört yaş çocuğu sürekli çevresini tanıma çabası içindedir ve bu çabasını sürekli olarak sorduğu meraklı sorularıyla açıkça ortaya koyar. Ne, nerede? Kim? Gibi sorular sorar ve cevaplarını dikkatle dinler. "Büyüyünce öğrenirsin" ya da "babana sor, o anlatsın" gibi geçiştirmeler çocuğun, öğrenme isteğini azaltabileceği gibi, onun yetişkine olan güven duygusunu da azaltarak hayal kırıklığına uğramasına neden olabilir.

Toplumsal gelişim yönünden yetişkinleri izleyerek onların davranışlarını taklit eden 4 yaş çocuğu, bir yandan yetişkinle olumlu ilişkilerini sürdürürken, diğer yandan kendi yaşıtı olan diğer çocuklarla da daha uzun süre birlikte olmaya başlar. Gruplar hala çok kolay bir şekilde dağılabilir durumdadır.

Bu yaştaki çocuklar çok açık sözlülerdir. Hoşlandığı ya da hoşlanmadıkları şeyleri rahatlıkla söyleyebilirler. 4 yaş çocuğu somut düşünür. Kelimeleri öğrendiği basit anlamlarına göre değerlendirir. Örneğin "yüz-süz" denildiğinde yüzü olmayan insanı anlamaktadır. Bu da yetişkinlerin 4 yaş çocuğu ile konuşmalarında kullandıkları sözcüklerin, onun anlayabileceği şekilde olmasına dikkat etmeleri gerekmektedir.

BEŞ YAŞ

Bu yaş çocuğun gelişiminde ilginç dönemlerden biri olarak tanımlanabilir. Bu yaşta, çocuk çevresine ait yeni keşiflerde bulunur. Yetişkin desteğine daha az ihtiyaç duyar. Yetişkinin büyük takipçisi olan bu yaş çocuğu, oyunlarında da genellikle yetişkinin ciddi uğraşlarını konu alır.

Arkadaşları ile birlikte olmak, beş yaş çocuğu için son derece önemlidir. Grup oyunlarında, gerçek beraberlik artık daha uzundur. Grup üyeleri oyunun kurallarını artık beraber koyarlar. Konulan bu kurallara oyundaki herkesin uymasına özellikle dikkat edilir. Bu yaştaki çocuklar genellikle canlı, neşeli ve hareketli bir görünüm içindedirler. Konuşmayı, soru sormayı, hareketli oyunlar oynamayı, masal-öykü dinlemeyi ve anlatmayı severler. Daha çabuk karar vermeye başlamışlardır. Düzenli cümleler ile insanlarla olan kişisel ve sosyal ilişkileri artmıştır.

Olayların nedenleri ve niçinleri ile çok yakından ilgililerdir. Nedenci bir merak yığını, kendiliğinden tepki gösteren, karar vermekten, seçim yapmaktan hoşlanan, bir bilgi arayıcısı olduğu için beş yaşındakiyle olan yetişkinlerin gerekli tüm kaynaklara sahip olmaları en önemlisi de iyi bir gözlemci olmaları gerekmektedir. Özellikle tehlikelere karşı koruma konusunda yetişkinin duyarlı olması son derece önemlidir. Aksi halde, çocuk güçlü öğrenme isteği sonucu ve çevresindeki olayları daha yakından tanımak, kendi gücünün sınırlarını öğrenebilmek için kendini tehlikeli durumlara sokabilir.

Önceki yaşlarla kıyaslandığında pek çok yönden önemli ölçüde gelişmiş görünen beş yaş çocuğu, hala bakım, güven, devamlılık ve destek ister, çocuk aynı zamanda deneyim yapmak ve 5 yaşında olmak zorundadır.

SEVGİ VE KARARLILIK

Okulöncesi dönemde çocuk, sözle anlatılanlardan çok gözlemleri ile öğrendiği için, bu dönemin eğitiminde yetişkinin örnek olması çok önemlidir. Anne-baba ve çocuk arasındaki ilişkilerde sevgi en önemli faktördür. Sevgiden uzak olarak büyüden çocuk ilerleyen yaşlarda telafisi olamayacak

bir takım kişisel ve sosyal problemlerle karşılaşabilecektir. Sevgi ve şefkat eksikliği çocuğun sağlıklı gelişimini her yönü ile etkileyecektir. Sevgi ihtiyacı karşılanamayan bir çocuğun eksikliğini hiçbir şekilde karşılaması mümkün değildir. Sevginin cömertçe verildiği, bireyler arasında karşılıklı anlayış, güven ve saygı bulunan aile ortamı, çocuğun sağlıklı gelişimi için olduğu kadar, toplumsal kurallara kolaylıkla uyum sağlaması için de uygun bir deneyim ortamıdır. Çocuk anne ve

babanın eğitim konusunda aldıkları ortak makul kararları ve buna uygun pekiştirici tutumlarıyla yetişkinlere ve kendisine güvenmeyi, kendi gücünün sınırlarını öğrenir. Toplum hayatının temel davranışları olan yemek, uyku, temizlik gibi ilk alışkanlıkları yine yetişkinlerin kararlı tutumuyla başarı ile kazanılır.

Anne-babanın, çocuğun eğitimi konusunda anlayamadığı, birinin "evet" dediği bir şeye, diğersinin "hayır" dediği, ailedeki yakın akrabalarında, onların bu farklı tutumlarını, değişik görüşleri ile, daha da karmaşıktırdıkları aile ortamlarında yetişen çocukların ne kendi güçlerinin sınırlarını bilmeleri ne de neyi yapıp neyi yapamayacakları konusunda doğru karar verebilmeleri pek mümkün olamaz.

"Disiplin, insanların bir arada mutlu yaşayabilmeleri, iyi ilişkiler kurabilmeleri için zorunludur. Bunun sağlanması ancak ve ancak çocuğun gelişme aşamalarının iyi bilinmesine, yaşının ilk günlerinden başlayarak, kararlı, makul ve duygusallıktan uzak bir yetişkin olarak, çocuğa örnek olmamıza kendi yaptıklarımızla, çocuğa yaptırmak istediklerimiz arasında çelişkilerin bulunmasına bağlıdır." (Oktay,1982)

Kuşkusuz hepimiz çocuklarımızı çok seviyoruz. Ama acaba sevgimizi onlara gereği kadar gösterebiliyor muyuz? Çocuğumuzu sevdiğimiz için onu şımartacak, kusurlarını görmeyecek şekilde değil, her durumda sabır ve anlayışla hareket edebilmek, çocuğumuzun eğitimini pek çok bakımdan kolaylaştıracaktır. Ancak, kendi değişen ruh halimize göre bazen aşırı şiddetle bazen de aşırı şefkatle davranıyorsak, onun davranışlarında ve duygusal gelişiminde pek çok aksaklıkların ortaya çıkabilmesine fırsat hazırlıyoruz demektir.

AREL OYUN GRUBU

AREL Anaokulu Oyun Gruplarına katılın. Çocuğunuzdaki Gelişimin Farkına Varın!

Anne ve babaların çocuklarıyla beraber katılabilecekleri **AREL Oyun Grupları** çocuklara eğlenceli, güvenli ve eğitici bir ortam sunar. Anaokulumuzda çocuklar aylık gelişimlerine uygun olarak 2 ayrı seviyede gruplandırılır. Çocuklar, oyun gruplarında bir yandan sosyalleşmeyi ve

paylaşmayı öğrenirken; bir yandan da fiziksel, duygusal ve zihinsel gelişimlerini destekleyici aktivitelerin yer aldığı sağlıklı ve güvenli bir oyun ortamında bulunurlar. Çocuklar cesaretle, deneyerek keşfederken ve öğrenirken **AREL** ailesi olarak sizi de aramızda görmekten mutluluk duyacağız.

22-36 ay arası çocuklar için OYUN GRUPLARIMIZ açılmıştır.

Sizi ve çocuğunuzu **Ücretsiz deneme dersine** davet ediyoruz.

www.arel.k12.tr

AREL EĞİTİM KURUMLARI Merkez Mah. Hacı Arif Bey Sk. No. 1, 34197 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 550 49 30 (pbx) - 630 35 05 (4 hat) Faks: (0212) 550 77 82 e-posta: arel@arel.k12.tr